

конкретного місця події) надається для роботи засобам масової інформації; друга (загальна зона) є місцем роботи органів дізнання для збору оперативної інформації (виявлення та опитування очевидців убивства, спостереження за натовпом громадян тощо); третя (слідча зона), де знаходиться труп та інші важливі докази, надається для роботи слідчих і спеціалістів. Такий підхід має максимально виключити можливість втрати важливих доказів і сприятиме ефективності проведення початкових слідчих дій.

Під час огляду місця події, окрім засобів кіно-, фото-, та віде-озапису, необхідно використовувати і засоби попередніх досліджень (пересувні експертні лабораторії), що дозволить скоріше провести слідчу дію і сприятиме виявленню, фіксації та дослідженню речових доказів до призначення експертизи.

У разі затримання виконавця вбивства необхідно негайно провести його особистий обшук, звернувши увагу на наявність слідів злочину, що можуть залишитись на його тілі або одязі. Визначено, що паралельно з оглядом місця події доцільно проводити і огляд помешкання, місця роботи або іншого тимчасового прижиттєвого перебування потерпілого, а якщо відомі злочинці, то й обшуки.

Таким чином, вбивство на замовлення має специфічні та своєрідні особливості тактики та методики їх розслідування. Потребує від правоохоронних органів, що розслідують данні злочини певні криміналістичні знання та вміння, які у свою чергу ґрунтуються на впорядкованій системі елементів криміналістичної характеристики вбивств на замовлення. Специфіка вбивств на замовлення вимагає необхідність використання новітніх криміналістичних науково-технічних розробок.

Науковий керівник: к.ю.н, доц. Даньшин М.В.

ОСНОВНІ ЧИННИКИ РЕФОРМУВАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ОФІСУ (ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ)

Передерій Олександр Сергійович

к.ю.н., доцент кафедри державно-правових дисциплін

Григоренко Євген Іванович

к.ю.н., доцент кафедри державно-правових дисциплін

Європейський поліцейський офіс (далі – Європол) є аналогом Інтерполу в межах інституційного механізму ЄС. Основне завдання Європолу полягає у здійсненні координації діяльності поліцейських служб держав-членів ЄС, а також інформаційного забезпечення цього процесу.

За час свого існування з кінця 1990 –х років правовий статус Європолу змінювався, а сама організація зазнавала реформування. Це обумовлювалося загальною тенденцією трансформації інституціонального механізму ЄС. Основних причин реформування Європолу було декілька:

по-перше, фінансування діяльності Європолу і його загальний бюджет формувалася виходячи з фінансових можливостей кожної держави-члена. Ця обставина призводила до певних конфліктних ситуацій на рівні політичного діалогу між державами-членами, адже рівень фінансової спроможності держав ЄС є різним і внески до бюджету Європолу для деяких країн були обтяжливими;

по-друге, правомочність Європолу залежала від того, наскільки швидко Конвенцію про його заснування ратифікують національні парламенти держав-членів ЄС. Враховуючи те, що ЄС з кожним роком розширювався, збільшувалася кількість парламентів, що мають визнати юрисдикцію Європолу. У підсумку Конвенція про заснування загальноєвропейської поліцейської організації ратифікувалася на протязі трьох років і вступила в дію 1 липня 1999

р. Відповідно, даний чинник об'єктивно затягував у часі старт роботи Європолу, надавав іміджу цієї організації певного консерватизму;

по-третє, нормативно-правове забезпечення діяльності Європолу передбачало внесення змін і доповнень до Конвенції про Європол. Це, в свою чергу, потребувало реалізації складної і тривалої в часі процедури ратифікації розроблених змін і доповнень національними парламентами держав-членів. Враховуючи те, що Європол має діяти оперативно і забезпечувати швидкий обмін інформацією, затягування у часі зміни цієї компетенції обумовлює зниження ефективності роботи його інформаційно-аналітичних підрозділів. Крім того, серед експертів, що спеціалізуються на функціонуванні Європолу, довгий час точилися дискусії щодо особливостей реалізації його повноважень на території держав-членів ЄС. Мова йде, передусім, про надання Європолу повноважень брати участь у діяльності слідчих груп, координації проведення кримінальних розслідувань національними поліцейськими органами держав-членів і т.д. Поступово це також призвело до того, що назріла необхідність переглянути положення Конвенції про Європол і внести в неї зміни шляхом видання спеціальних міждержавних договорів, які також потребували ратифікації в усіх країнах Союзу. Оскільки держави-члени нерідко, як ми вже зазначали, затягували ратифікаційний процес, здійснення необхідних реформ у правовому статусі Європолу відкладалося на багато років. Створювалася ситуація, коли Європол не міг виконувати оперативно свої завдання, адже не мав на це мандату певної держави-члена ЄС.

по-четверте, до 2009 р. існував досить незручний країн-членів ЄС механізм зміни правового статусу Європолу. Це спонукало Європейський Союз, використовуючи нові законодавчі повноваження в кримінально-правовій сфері, надані йому Амстердамським 1997 р. і Ніццьким 2001 р. договорами, скасувати Конвенцію про Європол. Невдовзі було започатковано розробку обов'язкового нормативного акту, подальший перегляд якого більше не потребував би національних ратифікацій. 06.04.2009 р. на рівні ЄС було схвалено Рішення «Про створення Європейського поліцейського відомства (Європол)» (далі – Рішення) [1]. Рішення від 06.04.2009 р. *de jure* і *de facto* виступає як документ, що заново засновує Європейське поліцейське відомство. У зв'язку зі скасуванням Конвенції 1995 р. створений на її основі «старий» Європол припиняє своє існування. На його місці створюється «новий» Європол, який повністю інтегрований в організаційний механізм Європейського Союзу і має фінансуватися вже не за рахунок унесків держав-членів, а безпосередньо із загального бюджету ЄС. Можливі зміни до Рішення не підлягають обов'язковій ратифікації національними парламентами.

Список використаних джерел

1. Convention Based on Article K.3 of the Treaty on European Union, on the Establishment of a European Police Office (Europol Convention) [Текст] : EU. Brussels, 18 July 1995 SN 3549/95 // Official Journal of the European Communities. C316. - 1995. -27 November. - P. 2-32.

ОДНОПОЛЫЕ СОЮЗЫ И УСЫНОВЛЕНИЕ ДЕТЕЙ

Пестрикова Анастасия Александровна
*к.ю.н., доцент кафедры гражданского
Права и процесса НОУ ВПО
«Самарская гуманитарная академия»
e-mail: anastasia801@yandex.ru*

Ключевые слова: однополые союзы, брак, семья, усыновление (удочерение), искусственное оплодотворение, органы опеки и попечительства.